

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

12. LEDNA 2020

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Dbejte na sebe i na celé
stáde“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 4. prosince 2019
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavený Mikuláš
Bunkerd Kitbamrung**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (11)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 6 -

**Papež odtajnil kanonické
procesy ve věci sexuálního
zneužití**
- strana 7 -

**Hluboké Mašůvky -
projít dějiny víry**
Petr Bobek
- strana 9 -

Matka
Evženie Ravasio (1)
- strana 12 -

**Palladium bude trvale
vystaveno v bazilice
Nanebevzetí Panny Marie
ve Staré Boleslavi**
- strana 13 -

Juan Fernández Navarrete (kolem 1538-1579): Křest Páně, Museo del Prado, 1567

O Skutcích apoštolů – „Dbejte na sebe i na celé stádce“ (Sk 20,28.32–35)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 4. prosince 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Evangelium putuje světem neúnavně dál a přichází do Efesu, kde projeví veškerou svoji spásonosnou moc. Díky Pavlovi asi dvánáct mužů obdržel křest v Ježíšově jménu, a sestoupil na ně Duch Svatý, kterým jsou znovu zrozeni (srov. Sk 19,1–7). Prostřednictvím apoštola dochází pak k mnoha di-

vům: nemocní jsou uzdravováni a posedlí osvobozováni (srov. Sk 19,11–12). Děje se tak, poněvadž tento učedník je podobný svému Mistrovi (srov. Lk 6,40), kterého zpřítomňuje tím, že bratřím předává tentýž nový život, který od něho sám přijal.

Boží moc, která vpadla do Efesu, demaskuje ty, kteří chtějí používáním Ježíšova jména konat exorcismy, ale ne-

mají k tomu duchovní pověření (srov. Sk 19,13–17), a vyjevuje slabost magických praktik, kterých se velký počet lidí zřiká a volí Krista (srov. Sk 19,18–19). Pro město Efes, proslulé magií, to znamená skutečný obrat! Lukáš tak zdůrazňuje neslučitelnost víry v Krista a magie. Pokud zvolíš Krista, nemůžeš chodit za mágem:

Pokračování na str. 8

Na Ježíšovu nauku čekají daleké kraje. Platilo to v době Izaiášově – viz dnešní první čtení –, v době před dvěma tisíci lety a možná pro někoho s podivem to platí také v současnosti. I přesto, že svět médií ovládá naši dobu, stále najdeme na naší planetě oblasti, kde o Ježíši ještě neslyšeli, anebo kde křesťanství nezapustilo své kořeny. A co je mnohem závažnější: na mnoha místech země byla křesťanská, katolická víra vytlačena na okraj společnosti, ba dokonce téměř zanikla. Žel, můžeme říci, že ani v Evropě kdysi křesťanské není na piedestalu hodnot, kterými lidé každodenně žijí, Ježíš a jeho evangelium. Nebo aspoň mnohdy fakta takto svědčí, rozhlédneme-li se kolem sebe. Život z víry v Ježíše totiž nespočívá jen v tom, že o víře budu mluvit a že budu navštěvovat pravidelně nedělní bohoslužby. Jistě, to se patří, avšak: podle skutků se teprve pozná, jak Ježíš žije v našich srdcích, jak proměňuje náš život. (srov. Mt 7,16–18) A tady musíme každý zpytovat své vlastní svědomí...

Slavíme dnes Ježíšův křest. A to je pobídka k tomu, abychom si uvědomili, jak žijeme my ze svého křtu, co to pro nás znamená být pokřtěni, zda jsme hodnými syny svého nebeského Otce, anebo spíše marnotratnými, mohou-li o nás nevěřící lidé v našem okolí říci, že jsme pravými svědky víry...

Editorial

Ježíš je všude, k tomu nepotřebuje nutně naši spolupráci, ale přesto ji vyžaduje, protože on ve své štědrosti Obětníka chce, abychom nesli svůj díl zodpovědnosti za lidské společenství. Vůči nám je to spravedlivé a výchovné zároveň. Spravedlivé: jsme členy lidské společnosti, a tudíž každý člověk nese zodpovědnost za to, jak společnost, jejímž je členem, vypadá – jednotliví členové se ovlivňují navzájem, ačkoliv i zde platí: silnější vyhrává. To ovšem znamená, že bychom měli být těmi silnějšími, chceme-li proměnit aspoň kousek světa kolem sebe. Že to kolikrát není možné? Není to kvůli tomu, že náš život s Ježíšem není natolik svázaný, aby přemáhal svět? (srov. 1 Jan 5,4) On je přece Bůh, a tedy dostatečně mocný... Výchovné proto, že nás to nutí nad svým vztahem k Ježíši a nad svým životem spojeným s ním neustále se zamýšlet, uvědomovat si, do jaké míry jsme věrnými nositeli Ježíše ve svých srdcích, a tím i ve slovech a především ve skutcích.

Vědomí všech těchto skutečností nás nejen přivádí k naprosté důvěrnosti s Ježíšem a k láskyplnému odevzdání se mu, ale také po nás vyžaduje pevnou vnitřní disciplínu va-

rovat se všeho, co od Ježíše odvádí, a držet se toho, co je tisíciletými dějinami křesťanství ověřeno, že k Ježíši přivádí. A zde před námi vystává osobnost Matky Ježíšovy. Neboť nikdy nemůžeme najít Ježíše daleko od Panny Marie. Vždyť při pohledu do jeslí, který jsme tak často v minulých dnech zažili, se stáváme svědky toho, jak Ježíš pokorně nechává svoji Matku, aby ona jako první představila světu jako Pána, jehož nekonečnou slávu zvěstovali andělé. (str. 6–7) Tak se stala neposkvrněná dívka z Nazareta prvním člověkem, který ukazuje toho, na jehož spásnou nauku čekaly daleké kraje. A mnohé kraje čekají ještě i dnes, anebo potřebují znovu hlasitě připomenout, že jediný, kdo má moc vyvést člověka z otroctví hříchu a beznaděje, je Ježíš, Syn Boha Otce, v podstatném spojení s Duchem Svatým.

Prosme tedy především Matku Boží o pomoc žít tak, aby i o nás mohl Bůh Otec říci: „Ty jsi můj milovaný syn, má milovaná dcera, v tobě mám zalíbení a skrze tebe přinesu Ježíšovu nauku do světa, neboť věrně žiješ podle své víry v mého Syna.“ Naplňujme s láskou k Božímu dílu svoji křesťanskou povinnost, jež vyplývá z našeho křtu...

Daniel Dehner

Dnes uslyšíš ve čteních, že v dosud skrytém životě tvého Pána dochází k velkému obratu. Po třiceti letech se náhle loučí se svou Matkou a vydává se na dalekou pouť z kvetoucí a úrodné Galileje až do nehostinných koutů Judské pouště. Je to cesta na několik dní, ale žádná námaha není pro něho příliš velká, když se má dostavit tam, kde ho čeká jeho milující Otec. Je to pouť modlitby a odříkání. Nadešel čas, kdy má zahájit zjevným a výmluvným způsobem své veřejné působení. Nesmíš u toho chybět, aby ti bylo jasno, jaký je nejvlastnější smysl života, který si nyní zvolil Boží Syn.

Kdyby sestoupil z nebe jen proto, aby za tebe zemřel, mohl tak učinit již na samém počátku svého pozemského života. Ale tehdy ho anděl odvedl do cizí země a vytrhl z rukou Herodových, protože Otec mu uložil, aby se nám zjevil v plnosti jako jeden z nás a stal se nám *podobným ve všem kromě hříchu*⁽¹⁾, abychom pak i my byli podobni jemu.

Pán zamířil tam, kam proudí celé zástupy, aby se vyznaly ze svých hříchů. Avšak nikdo z toho množství, které tu čeká na Janův křest, nevstoupí do Jordánu s tak hlubokým vědomím hříšnosti jako Ježíš. Boží Syn tak dává veřejně najevo svůj bezvýhradný souhlas, aby s ním, ačkoliv *byl bez hříchu, Otec jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my byli skrze něho spravedliví u Boha*⁽²⁾.

Při této příležitosti se poprvé setkáváš s celou Boží Trojicí: v tomto časném odhalení věčného plánu spásy se Bůh angažuje celým svým trojjediným bytím. Otec tu svěřuje svému Synu velekněžský úřad; Syn, Bůh a člověk, jej poslušně přijímá a Duch sestupuje na Syna člověka, aby ho vedl v tomto díle spásy, v němž bude nejvyšším Obětníkem i nejdokonalejší Obětí. Můžeš být přítom svědkem, jak veliké *zalíbení* nalézá Otec v tomto Kajicníkovi, který je počátkem nového stvoření.

Nedomnívej se, že *Beránek Boží, který bere na sebe hříchy světa*⁽³⁾, přinese svou oběť až po třech letech na Kalvárii. Již od svého početí přináší svůj život *s bolestným voláním jako oběť*⁽⁴⁾, aby nejen

nyní, ale v každé chvíli v něm *Otec nacházel zalíbení* jakožto v **novém věku**. Chce tak Otci vrátit ono *zalíbení*, pro které pracoval již na počátku stvoření, když člověk vyšel z jeho ruky a *nastal večer a jitro, den šestý, a Bůh viděl, že je to velmi dobré*⁽⁵⁾. Ježíš ti zjevuje, že dělat pokání znamená myslet na víc než na pouhou sebená-

pravu: znamená to myslet na Otce a usilovat ze všech sil o to, aby se obnovila Otcova radost. V ní se pak obnoví i radost jeho děti.

Máš tak v Ježíši dokonalý vzor kajicníka. Nevinný vyšel z lůna svého Otce a *není v něm hříchu*, a přece přijímá bez námitek, *že je započten mezi hříšníky*⁽⁶⁾. Nastupuje cestu celoživotního pokání, aby jako služebník všech důsledně a vytrvale napravoval všechno, co způsobil hřích. Bude žít uprostřed světa, ale ne podle vzoru světa, nýbrž podle vůle Otce v dokonalé vnitřní odločenosti od tohoto světa životem prostoty a chudoby⁽⁷⁾, čistoty a nevinnosti⁽⁸⁾, pokory a poslušnosti⁽⁹⁾. Duch ho povede, aby *zachraňoval to, co zahynulo*⁽¹⁰⁾. *Nezeslábně, nezmalátní*, když bude od rána do večera oslavovat Otce ve službě druhým, *prokazovat dobrodiní a uzdravovat všechny, které opanoval ďábel*. V tichu noci pak bude v samotě a modlitbách rozmlouvat se svým nebeským Otcem⁽¹¹⁾. To, co k Janovu úžasu osvědčuje svým křtem nyní na počátku, bude osvědčovat až do konce své pozemské pouti, kdy v pokračování a dovršení svého křtu⁽¹²⁾ bez námitek a bez zdráhání se stejnou tichostí a kajicností přijme jako zasloužené to nejkrutější a nejpotupnější odsouzení.

Měj stále před očima tuto Ježíšovu pozemskou velekněžskou podobu. Uvědomuješ si, jaká tě dělí vzdálenost od jeho způsobu života? Ty, *kteří ses v hříchu narodil*⁽¹³⁾, hříchy naplňuješ své dni a ani nejsi schopen domyslet, kam až tvoje hříšnost sahá a co všechno způsobila a dále působí, před vlastní hříšností tak rád zavíráš oči, abys mohl najít sám v sobě zalíbení, *že nejsi jako ti ostatní*⁽¹⁴⁾. Nepokládáš snad za samozřejmost při každé výtce, jakkoliv oprávněné, ihned se sám před se-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

Dokončení na str. 5

bou i před druhými ohradit či hledat výmluvy? Neočekáváš, že máš právo, aby ti druzí sloužili? Můžeš tak říct Pánu, že *ho následuješ, kamkoliv jde?*⁽¹⁵⁾

Přízněj si dnes popravdě, že tvůj způsob následování Krista je zatím často spíše blouděním podle vlastního úsudku. Vrať se do Jordánu a pros svého Pána, aby smysl z tvých očí zaslepenost a z tvé duše pýchu, aby pak do ní mohl vložit svého Ducha. Jen On tě může vést, abys byl jako Ježíš skutečným, Otci milým kajicníkem. To ti nepřinese sebeuspokojení, ale odvahu přijímat s radostí jinak nepoznanou, kdykoliv s tebou zde na této zemi Otec i druzí lidé budou jednat jako s posledním z posledních. Zaujmi toto své místo sám a s ochotou tím, že se staneš jako Ježíš služebníkem všech, aby se *naplnila veškerá spravedlnost! Vzdej tak Hospodinu slávu hodnou jeho jména.*⁽¹⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

- ⁽¹⁾ srov. Žid 4,15; ⁽²⁾ srov. 2 Kor 5,21;
⁽³⁾ Jan 1,29; ⁽⁴⁾ srov. Žid 5,7; ⁽⁵⁾ srov. Gn 1,31;
⁽⁶⁾ srov. Mk 15,28; ⁽⁷⁾ srov. Mt 8,20;
⁽⁸⁾ srov. 1 Petr 1,19; Žid 7,26; ⁽⁹⁾ srov. Jan 5,30;
⁽¹⁰⁾ srov. Lk 19,10; ⁽¹¹⁾ srov. Lk 5,16;
⁽¹²⁾ srov. Lk 12,50; ⁽¹³⁾ srov. Ž 51,7;
⁽¹⁴⁾ srov. Lk 18,11; ⁽¹⁵⁾ srov. Mt 8,19;
⁽¹⁶⁾ srov. Ž 29,2.

Blahoslavený Mikuláš Bunkerd Kitbamrung

Tentokrát zavítáme do exotické země, do níž dnes jezdí mnoho lidí na dovolenou. Průvodcem po ní nám bude kněz, jenž je nám přes onu obrovskou vzdálenost hodně blízký – svou láskou k Bohu a k bližním, svým nasazením, s nímž je k Bohu přiváděl, svým odhodláním pro něj trpět, svým příkladem snášení rozličných útrap a protivenství.

Narodil se 31. ledna 1895 ve městě Nakhon Chai Si, ležícím asi 40 km západně od Bangkoku v provincii Nakhon Pathom. Jeho rodnou zemí tedy bylo Thajsko (tehdy pod názvem Siam) a rodným náboženstvím katolictví, k němuž jej i jeho čtyři mladší sourozence vedli rodiče Josef Po-xang Kitbamrung a Anežka Thiang.

V té době byli Kitbamrungovi jedněmi z asi 23 000 katolíků v zemi, jimž dar víry v 16. století přinesli portugalští misionáři. Ti a později i jejich francouzští spolubratři v dalších staletích v Siamu svědomitě působili a v době Mikulášova narození zde spravovali několik škol a sirotčinců. Přirozeně vedli evangelizační činnost a právě Mikulášovi rodiče byli jedněmi z jejich plodů. Při křtu chlapec sice obdržel jméno Benedikt, ale později mu začali blízcí říkat Mikuláš a toto jméno mu už zůstalo.

Ve 13 letech byl Mikuláš vyslán do nižšího semináře Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Bang Changu, kde začal po osmi letech studií vypomáhat jako katecheta. Možná by při tomto úkolu vydržel více než jen čtyři roky, ale když Pán volá, těžko mu lze říct „ne“. To Mikuláš věděl, a proto v roce 1920 vstoupil do semináře. Bylo to tzv. generální kolegium, jež přijímalo všechny adepty kněžství z celé jihovýchodní Asie, nacházelo se na ostrovku Tikus, který tvořil příměstskou část města George Town na ostrově Penang, ležícím u západního pobřeží Malajského poloostrova v Malajsii, a byl tehdy britskou kolonií.

Po jednotlivých předstupních kněžského svěcení Mikuláš přijal v katedrále Nanebevzetí Panny Marie v Bangkoku 24. ledna 1926 i samotnou svátost kněžství. Zajímavostí je, že jeho světitelem byl biskup René-Maria-Joseph Perros, jenž ho před 31 lety pokřtil. Nebude to naposledy, co se jejich životní cesty protnou.

V Bangkoku novokněz Mikuláš zůstal, lépe řečeno v děkanátu Bangkok. Byl totiž jmenován kaplanem P. Duranda z fran-

couzské misijní organizace kněží a laiků Společenství zahraničních misii v Paříži (Société des Missions étran-ges res de Paris – M.E.P.) ve farnosti Bang Nok Kwaek, nacházející se asi 100 km od Bangkoku. Věřících zde bylo pomálu, navíc byli rozptýleni v okolním široším buddhistickém moři. Spolu se svým farářem musel obsáhnout rozsáhlé území a jednotlivé „loďky“ této malé flotily provádět jako ka-

pitán či kormidelník skalnatými útesy pohanského světa vůkol. Když v roce 1927 dorazila do Bang Nok Kwaeku skupina dvaceti francouzských salesiánů, učil je místnímu jazyku, aby byli co nejlépe připraveni na práci se zdejší mládeží. Jen co dostali salesiáni Bang Nok Kwaek do své správy, přesídlil P. Mikuláš do města Phitsanulok, kde se stal farářem v misii vedené francouzským knězem P. Mirabelem, nováčkem v této oblasti. Spolu vystavěli menší dřevěný kostelík, spolu hlásali Krista.

V roce 1930 se P. Mikuláš musel s P. Mirabelem rozloučit, neboť byl pověřen misii v severním Siamu v provincii Phitsanulok, kde měl pro své působení zatím asi nejtěžší podmínky: věřících zde žilo mnohem méně než jinde a navíc byli roztroušeni na mnohem větším území. Žádné vyhlídky na pohodlnější kněžskou službu neměl.

P. Mikuláše, syceného chlebem modlitby a důvěry v Boží Prozřetelnost, to ovšem nemohlo zastavit nebo odradit. Zaujatě plnil své poslání a určitě pro něj bylo obrovským povzbuzením, když se v roce 1931 v Chiang Mai opět shledal s P. Mirabelem. Vybudovali zde společnými silami kapli, která se proměnila v duchovní centrum severního Siamu. Nedocenitelnými pomocnicemi se oběma kněžím staly sestry voršílky, jež zde už byly zabydleny a v roce 1932 založily v Chiang Mai školu *Regina Coeli*. Nelze opomenout ani řeholníky z kongregace gabrielitů (Fratres Instructionis Christiani a Sancto Gabriele – FSG), kteří v severním Siamu otevřeli školy hned tři.

Ale zpět k P. Mikulášovi. Ten se prakticky nezastavil a ustavičně procházel svým misijním územím, aby získával nové duše pro Krista. Chtěl využít každé příležitosti, aby seznámil se Spasitelem ty, kdo o něm dosud neslyšeli. Nejprve sám v provincii Nan, položené na samé hranici s Laosem, poté (od roku 1933) s P. Mirabelem až na území Barmy, kde jim bylo dáno ocitnout se dokonce v džungli a v těžko přístupných horách. Tam všude hledali úrodnou půdu pro zasetí evangelního zrna. Po těžko představitelné anabázi prošli až do Mandalaje ve střední části země. Zpátky putovali jinudy, i tam přežili ti, kdo Ježíše dosud nepoznali. Dohromady měli oba kněží za sebou 2 700 km – úctyhodné číslo, zvláště vezmeme-li v potaz krajně nehostinné podmínky, v nichž se museli přemísťovat.

P. Mikuláš nesetřval na místě ani po návratu a neúnavně vyrážel ze svého bydliště v Lampangu do širokého okolí, aby tak jako dříve navštěvoval místní křesťanské komunity a svým přičiněním je rozšiřoval. To vše až do 12. prosince 1936, kdy onemocněl a byl převezen do katolické nemocnice sv. Ludvíka v Bangkoku. Už za dva týdny ho ale vidíme v aktivní službě, nikoli však na „jeho“ severu, nýbrž ve farnosti Khorat v provincii Nakhon Ratchasima, kam byl přeložen. Zda se

tak stalo kvůli přestálé nemoci, nebo se jednalo o běžnou změnu kněžského působiště, není známo. Buď jak buď, jeho novou adresou bylo nyní toto město vzdálené cca 270 km od Bangkoku.

Šlo o velice zdařilé období Kitbamrungovy kněžské služby, věřících začalo přibývat. Když kupříkladu vedl misie ve vesnici Ban Han, účastnilo se závěrečné mše svaté 160 katolíků. Hned 74 z nich při ní přijalo Tělo Páně poprvé v životě, tedy téměř polovina...

S výbuchem 2. světové války vyvstaly potíže. Siam sice nebyl francouzskou kolonií jako některé okolní státy, tudíž jeho obyvatelé neměli nějaké zvláštní důvody organizovat vůči svým evropským sousedům vzpoury, přesto se však nová vládní klika v rámci vybujeleho nacionalismu dívala na Evropany přinejmenším s antipatiemi. Zvláště když uzavřela smlouvu s Japonskem a živila militaristické tendence na principu jednoho národa, jedné víry. Není snad ani třeba dodávat, že nemysleli víru katolickou. Když potom wehrmacht srazil Francii na kolena, začali to mít její občané v Siamu hodně složitě.

Nejprve byli čtyři z nich nuceni opustit zemi. Ba co víc – na místní věřící se začalo nahlížet jako na francouzské agenty. Aby dokázali svou nevinu, byli vyzýváni, aby se zřekli Krista. První na ráně byli pochopitelně kněží a také jejich pomocníci. Někteří z nich začali opouštět své domovy, což poznal P. Mikuláš, když v lednu roku 1941 přišel do Khoratu, kde nezastihl žádného z misionářů. Vrátil se tedy do Ban Hanu, leč ani tam už nikoho z misionářů nezastal. To už měl v patách špehy – katolické kostely a obydlí katolíků totiž státní moc nechala sledovat svými iniciativními spoluobčany, které státní rozhlas naučil věřit, že siamští katolíci jsou stejným nebezpečím pro siamskou společnost jako Francouzi, ne-li horším.

Jeden z oněch špiclů udal P. Mikuláše na policii, že prý vedl pobožnost za úspěch Francouzů ve válce se Siamem. Policie už potřebovala jediné – přímý důkaz. Ten jí poskytl sám kněz, když 12. ledna svolával věřící na mši hlaholem zvonů, to byl „důkaz“ v podobě „pokusu o puč“, jak zvonění klasifikovala policie a posléze i soud. Ještě téhož dne byl spolu s osmi farníky zatčen.

Následujících čtyřicet dní strádal P. Mikuláš v žaláři v Sikhiu, poté byl převezzen do jedné z nejtěžších věznic v zemi, Bang Kwang. Podmínky i poměry tam byly katastrofální, nepředstavitelné pro našince. Každý den tam šlo bez naděje o život, bylo to hotové peklo na zemi. Vniveč přišlo veškeré nadlidské úsilí biskupa Perrose o Mikulášovo osvobození, soud vyměřil P. Mikulášovi trest 15 let odnětí svobody za vyzvědačství ve prospěch Francie, a zajistil mu tak „novou farnost“. V ní své druhy v tomto krušném údělu povzbuzoval na duchu, těšil je, pomáhal jim, šel jim příkladem. Svým počínáním vnesl do prostor bangkwagského kriminálu, prolezlého tmou a hříchem, paprsek světla.

V dopise biskupu Perrosovi, jenž mu poslal růženec, mj. napsal: „*Cítím to tak, že je to Boží vůle, abych zde byl. Přijal jsem proto tento nespravedlivý trest ve shodě s Boží vůlí, abych zadostiučinil za své chyby a hříchy, a obětuji to vše za mír ve světě a civilizační misii ve své milované vlasti. Prosím bez přestání Pána, aby odpustil oněm třem křivopřísežným svědkům, kteří proti mně u soudu falešně svědčili, a následují tak příklad našeho Mistra Ježíše Krista...*“

Tato slova psal v době, kdy se u něj už objevily příznaky tuberkulózy, jež byla důsledkem jeho pobytu v zatuchlé a špinavé cele, kterou byl nucen velmi dlouho obývat. Až poté byl přemístěn na ošetřovnu,

přičemž strach o zdraví ostatních vězňů ze strany správy věznice nebyl hlavní motivací tohoto rozhodnutí, tou byla nevole s jeho „nezdravým“ působením mezi nimi. Dobře se vědělo o 68 obrácených, které jako novodobé lotry po pravici přivedl v tomto hrůzyplném vězeňském prostředí P. Kitbamrung ke Kristu...

Za trest mu vzali breviář, zůstal mu tak jen růženec, jenž mu byl věrným společníkem až do konce jeho pozemských dní – tj. až do 12. ledna 1944. Zemřel neopatřen, jelikož úřady neumožnily biskupu Perrosovi svátosti P. Mikulášovi udělit, ba nepovolily mu ani pouhou návštěvu na smrt nemocného kněze.

P. Mikuláš ještě stihl sepsat závěť a v ní odkázat veškerý svůj majetek dvěma francouzským misionářům. Pohřben byl nedařleko vězení, poblíž buddhistické svatyně Bang Phrae. Biskup Perros pak v březnu požádal gubernátora, aby mohl být zesnulý pochován v katedrále Nanebevezení Panny Marie, leč byl odmítnut. Neodradilo ho to však a po vzoru evangelního prosebníka tak dlouho žádonil o „tři chleby“, až nakonec přece jen získal gubernátorovo svolení k tomuto aktu. Při něm se zjistilo, že tělo P. Mikuláše je v bezvadném stavu a nevydává žádný zápach, třebaže bylo již pět měsíců v zemi...

Dne 5. března 2005 byl P. Mikuláš Bunker Kitbamrung jako první Tchajwanec prohlášen za blahoslaveného.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Mt 3,13-17

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal:

„Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“

Ježíš mu však na to řekl:

„Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom naplnili Boží spravedlnost.“

I vyhověl mu. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle – otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas:

„To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení.“

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (11)

41. NÁVŠTĚVA BETLÉMA

Neznáme události a incidenty, ke kterým došlo v době návštěvy Betléma. Byly to bezpochyby dny, které Maria intenzivně prožívala. Určitě se přihodilo nemálo událostí, o nichž bychom nyní chtěli něco vědět: mezi nimi příhody a zklamání, které zažili Maria a Josef při hledání přístřeší, kde by se dítě mohlo narodit. Hromadění peripetií a dojmů Svaté rodiny je ponecháno na představivosti spisovatelů a básníků v její nejrůznější podobě.

V době před samotným sčítáním, které je zavedlo do Betléma, kde měla porodit panenská Matka, odehrávaly se pocity víry, klanění a starosti o tento nekonečný poklad, kterým byla Maria se Synem Božím ve svém lůně:

*Panenské lůno roste,
protože se zvětšuje dítě,
které v něm roste,
jehož vytoužený čas se naplňuje,
protože pět tisíc let trpěli;
Josef plný radosti čeká,
kdy si bude užívat dobra,
které ho obohacuje;
tráví čas v nepřetržité modlitbě
a ve službě své manželce
po všechna pokolení.⁽¹⁾*

A přišel čas hledat přístřeší, o němž vypráví básník Nieva y Calvo:

*Na stranu východu,
u zdi tohoto starobylého města,
je jeskyně přirozeně vytvořená
a vybudovaná pod vyvýšenou skálou.
Hledají dveře na konci, říkám,
protože dveře jeskyně neměla;
je neobsazená lidmi a vyprázdněná,
a proto temná a chladná.*

*A v té nejmenší části
šťastně odpočívali vedle jeslí,
u kterých našli bez pastýře
a majitele připoutaného mezka a vola:
vstoupili a se vzájemnou láskou
a smíchem,
s chválou k Bohu vzývali
svůj přístřešek radostný a dobrý,
i když bez zaopatření postele a večere.⁽²⁾*

Prožijte ve svém srdci pocity víry a adorace Pána, který přichází. Dívejte se na Marii naplněnou Duchem a intenzivně žijící první příchod Pána. Ona je náš trvalý vzor. Ožijte v sobě pocity podobné těm Mariiným.

42. NASTAL ČAS, JEŽÍŠ SE NARODIL V BETLÉMĚ

„A když tam byli, stalo se, že se naplnily dny, kdy měla porodit. Porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plenek a uložila ho do jeslí, protože ve světnici neměli dost místa.“ (Lk 2,6–7)

O jednom biskupovi se říká, že ve středověku vykonal pouť na svatá místa. Při jeho návštěvě baziliky Narození v Betlémě mladý muž narazil hlavou do rámu vstupních dveří svatého místa (které jsou vysoké jen jeden metr). Když mladého muže uviděl biskup, řekl mu: „Na svaté místo, kde se narodil Ježíš, musíš vstoupit se skloněnou hlavou (s pokorou).“

Krásně říká Antonio Murciano, který se snaží představit si situaci Panny Marie:

*Nemohu pokračovat, nemohu...
Nechte mě na tomto kameni.
Jaká bolest, můj manželi,
že pro Boha zavírají dveře!
Podívej se, jeskyně,
jeskyně na okraji cesty.*

*Vypadá osamělá. Je noc.
Pomoz mi vstoupit. Počkej...
Necitíš se jako cizinec?
Jaká bolest, Josefe,
že se musí Král nebes a země
narodit ve stáji!
Kolik sněhu na mých bedrech!
Josefe, nohy se mi třesou.*

*Opatrně si odpočiň
vedle suché slámy.
Josefe, cítím se jako s radostí,
která mi proudí v žilách.
Ohni svoji rozkvetlou hůl.
Ohni své koleno k zemi.
Vnímám Syna,
který skotačí v mém nitru... Už přichází!
Kolik hudby ve vzduchu!
Josefe, co je to za hudbu?...⁽³⁾*

Nieva y Calvo vypráví o velkém tajemství narození Ježíše Krista v krátkosti a s obrovskou úctou:

*Splněná vytoužená hodina,
zaslíbená doba nebes,
sláva očekávaná staletími,
den prozíravých Rodičů;
nastal čas, v němž je zašifrováno
zlepšení všeho, co je zkaženo,
svoboda uvězněného člověka,
vítězství nad světem i nad hříchem.*

*Z nesmrtelného manželského lože
vyšel Manžel,
jehož svatbu země i nebe očekává,
mocný Všemohoucí,
který vyšel s radostí z nebe,
aby začal svou životní dráhu;
skrže dveře tohoto krásného Východu
Slunce ukazovalo zlaté paprsky,
vyšlo Dítě, které nám posílá nebe
z neposkvrněného lůna Panny Marie.⁽⁴⁾*

43. MARIA V BETLÉMSKÉ JESKYNI

Básník Valdivielso zpívá tímto způsobem, jak se událo tajemství Ježíšova narození z panenské Matky:

*Bylo to jako průhledné okno,
kterým prochází jasné Slunce uprostřed,*

a svým krásným zářícím světlem
zanechává svou nejčistší
a nejkrásnější záři;
to zůstalo, zatímco dveře Východu
se zavřely králi, ačkoli prošel skrz ně;
bylo to jako pokladnice,
ve které byl jantar,
dávající závan vůně, kterou měl.

A samotnou intimitu mezi Bohem Synem a tou, která je pravou Matkou Boží, stejný Valdivielso vyjadřuje ve verších plných dojmů a emocí:

Matka má Syna v náručí,
aby Ho chránila mezi bílými řadry;
drží jej v pevném sladkém objetí
a dává mu tisíc něžných polibků;
věčné Dítě, které vytvořilo
věčná křehká pouta,
objímá krk cudné Matky
a zvyšuje její půvab a krásu.

Zabalí Ho do bělostných plenek,
něžného náručí s opásanou hrudí,
políbí nohy růží a korálů
Boha, pro kterého muž sestupuje;
a krále nesmrtelného bohatství
v jeslích, kam ho vloží mezi slámu,
a tam s jasmínovými ratolestmi
vstoupí slavní okřídlení serafíni.⁽⁵⁾

Požádejte Marii, aby vás naučila líbat,
objímat, hladit Ježíše z Betléma a blízkého Krista. Požádejte Ježíše, abyste vypadali jako On: Ježíš, když se narodil, první, na co se dívá, je Maria; a posled-

ní, na co se podíval, když opouštěl tento svět, když chtěl osvobodit Ducha, byla také Maria.

44. MARIA A PASTÝŘI

„V té krajině byli pastýři, žili venku v polích a za nočních hlídek střezili svá stáda. [...] Anděl jim řekl: »Nebojte se, neboť hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude radostí všeho lidu; dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel, je to Kristus Pán. A toto vám bude znamením: najdete novorozeně zabalené do plenek a ležící v jeslích.«“ (Lk 2,8.10-12)

Zabalené do plenek. Krásný obrázek Marie nabízející Dítě pastýřům, aby ho zbožňovali. Když jim oznámila tajemství, řekla pastýřům prostřednictvím anděla: „Toto vám bude znamením: najdete novorozeně zabalené do plenek a ležící v jeslích.“ (Lk 2,12)

Za prvé, slovy „zabalené do plenek“ se ukazuje, že o stvoření se láskyplně starají rodiče, v tomto případě Maria a Josef. V Knize moudrosti se tak objevuje, kromě mnoha jiných pasáží: „Byl jsem odchován v plenkách a ve starostech.“ (Mdr 7,4)

Maria je ta, která vítá tajemství bezmocného Dítěte, a to tak, že ho zabalí do plenek, chrání ho, zahrne veškerou něhou a starostlivě pečuje o Ježíše. V těchto plenkách si můžeme představit ty ctnosti, jimiž Maria zdobila své srdce, které se proměnilo v první a sladké sídlo Pána.

Pastýři adorují Ježíše. Pastýři jsou vybráni Bohem (a v nich jsou zastoupeni všichni lidé prostí a dobré vůle) tak, aby

jim jako prvním byl představen Ježíš jako Spasitel.

Marii pronikla velká radost, když uviděla ty prosté lidi, kteří přišli pokorní a poslušni uctívat Pána. Boží království začalo mít své následovníky. A Maria s velkou radostí ukazuje Ježíše pastýřům. Prvním projevem Ježíše, který si přál, bylo představení Pána skrze svou Matku. Eva dala Adamovi zakázané ovoce, a to nás ztratilo. Maria nám nabízí požehnané plody svého lůna v těchto pokorných pastýřích, a to nám přináší spásu.

Mějme to vždy na paměti: nikdy nenajdeme Marii bez Ježíše a nemůžeme najít Ježíše daleko od Marie. Pavel VI. řekl, že pokud chceme být křesťané, musíme být také mariánští.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:
Cien rostros de María
para la contemplación.
San Pablo, Madrid 1998.
Přeložila -hk-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) J. de VALDIVIELSO, o.c., c. XIII, 186.
- (2) S. Nieva y CALVO, *La mejor mujer, Madre y Virgen*, Madrid, 1625, p. 186 y XIII f 132v-133.
- (3) A. MURCIANO, *Romance de María y José la noche de Navidad*, in L. M. HERRANZ, *Mariología poética española*, BAC, Madrid 1988, 410.
- (4) S. Nieva y CALVO, o.c., 194.
- (5) J. de VALDIVIELSO, o.c., 194.

Papež odtajnil kanonické procesy ve věci sexuálního zneužití

Svatý otec sňal tzv. papežské tajemství z kanonických procesů vyšetřujících sexuální zneužití nezletilé osoby příslušníkem duchovenského stavu, tedy dovolil, aby příslušná dokumentace byla zpřístupněna státním vyšetřujícím orgánům. Zároveň stanovil, že kanonický trestní postih členů duchovenstva za vlastnictví a šíření pedopornografie se týká obrazového materiálu, ukazujícího nezletilé osoby do 18 let, nikoli jen do 14 let jako doposud.

Římský biskup dal v den svých 83. narozenin zveřejnit dva dokumenty, které vydvíhují jeho zájem na dobrou děti a do-

spívajících v Církvi. Prvním je reskript podepsaný státním sekretářem, kardinálem Pietrem Parolinem, dne 6. prosince 2019, po papežské audienci, kterou Svátý otec udělil 4. prosince arcibiskupovi Peňovi, substitutovi státního sekretariátu. František v příložené *Instrukci o důvěrném charakteru vyšetřování* snímá papežské tajemství z trestních oznámení, procesů a rozhodnutí, které se týkají deliktů proti šestému přikázání (vyjmenovaných v prvním článku nedávného motu proprio *Vos estis lux mundi* a v šestém článku *Norem o závažných deliktech - Normae de graviorebus delictis*, vyhrazených úsudku Kongre-

gace pro nauku víry, které plynou z motu proprio sv. Jana Pavla II. *Sacramentorum Sanctitatis Tutela*). Jedná se o případy sexuálního násilí páchaného pod vyhrožováním či zneužitím moci, případy zneužití nezletilých a zranitelných osob, případy výroby, ukazování, držení a šíření pedopornografického materiálu a navádění nezletilých či zranitelných osob k účasti na pornografické produkci, případy zanedbání oznamovací povinnosti a tzv. krytí ze strany biskupů a generálních představených řeholních institutů.

To znamená, že trestní oznámení, výpovědi a dokumenty týkající se zmíněných

procesů, uchovávané v archivech vatikánských úřadů a v diecézních archivech, které dosud podléhaly papežskému tajemství, budou moci být postoupeny vyšetřujícím soudům příslušných zemí, pokud o to požádají. V případě vatikánských úřadů se bude postupovat běžnou cestou mezinárodního dožádání, zatímco v případě kuriálních archivů budou žádosti adresovány přímo biskupovi.

Reskript se samozřejmě nijak nedotýká zpovědního tajemství a nijak neumožňuje veřejné šíření dotyčného materiálu. Upřesňuje naopak, že s informacemi má být nakládáno tak, aby se zaručila jejich bezpečnost, celistvost a důvěrnost, stanovená kanonickým právem, a aby se zachovala dobrá pověst a soukromí zúčastněných osob.

Papežský reskript vybízí ke spolupráci se státními vyšetřujícími orgány. Jak čte-

me, „úřední tajemství nezamezuje tomu, aby se na každém místě dostalo povinností stanoveným státními zákony, včetně případné nahlašovací povinnosti“. To znamená, že pokud státní zákony předpokládají oznamovací povinnost, osoba informovaná o faktech není vázána úředním tajemstvím a má splnit zákonem danou povinnost. Totéž se týká výnosů a nařízení státních soudů, kde by nedbalost vystavila příslušnou církevní autoritu trestům kvůli porušení trestního práva.

Zveřejněná papežská instrukce dále upřesňuje, že žádná církevní autorita nemůže uložit závazek mlčenlivosti poškozené osobě, která nahlásila sexuální zneužívání, ani svědkům.

Druhý reskript, který 4. října 2019 předal papež František prefektovi Kongregace pro nauku víry a který o dva měsíce později (3. 12.) podepsali kardinálové La-

daria a Parolin, seznamuje s úpravami tří článků *Norem o závažných deliktech* (*Normae de gravioribus delictis*). Mění se šestý článek, který zpřísňuje postih za držení, šíření a navádění k pornografii tím, že ve svém druhém paragrafu zvyšuje věk nezletilých na pedopornografickém materiálu z dosavadních 14 na 18 let. Po změně 13. článku se může stát advokátem nebo prokurátorem (obhájcem nebo žalobcem) při procesech, vedených Kongregací pro nauku víry, také laik, který má doktorát z kanonického práva a je schválen předsedou soudního kolegia, zatímco dosud to mohl být jedině kněz. Úpravou 14. článku mizí z kanonických procesů vedených v souvislosti s nejzávažnějšími delikty figura patrona (zástupce).

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
17. prosince 2019

O Skutcích apoštolů – „Dbejte na sebe i na celé stádce“ –

dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Víra se plně svěřuje do rukou důvěryhodného Boha, který se dává poznat nikoli pomocí okultních praktik, nýbrž zjevením a nezištnou láskou. Někdo mi možná řekne: „Ano, ale magie je stará věc. S křesťanskou civilizací už pominula.“ Dejte si však pozor. Kdo z vás hraje taroky? A kdo si nechává číst z ruky nebo vykládat karty? Ve velkých městech dělají praktikující křesťané tyto věci i dnes. Zeptám se však: „Jak to, že jdeš k mágovi, věštci a k těmto lidem, když věříš v Krista?“ – Odpovídají: „Já věřím v Ježíše Krista, ale za nimi si jdu pro věštbu.“ Prosim vás: magie není křesťanská! Předpovídání budoucnosti, hadačství nebo zaklínání k nějaké životní změně není křesťanské. Kristova milost ti přináší všechno. Modli se a svěřuj se Pánu.

Šíření evangelia v Efesu hatí obchody stříbrotepcům, kteří vyráběli sošky bohyně Artemidy, a náboženská praxe pro ně byla obchodní záležitostí. Zamyslete se, prosím, nad tím. Když tito řemeslníci viděli, že jim klesají výnosy, zorganizovali proti Pavlovi povstání, a křesťané jsou obviněni, že působí krizi této třídě stříbrotepců, Artemidině chrámu a kultu této bohyně (srov. Sk 19,23–28).

Pavel potom z Efesu odchází do Jeruzaléma a přichází do Milétu (srov. Sk 20,1–16). Tady si k sobě zavolá starší církevní obce z Efesu – presbytery, což byli kněží –, aby jim předal svůj „pastorační“ odkaz (srov. Sk 20,17–35). Tím jsme se dostali ke slovům, která Pavel pronáší v závěru své apoštolské služby, a Lukáš nám podává jeho řeč na rozloučenou, jakousi duchovní závěť, kterou apoštol adresuje těm, kteří po jeho odchodu povedou obec v Efesu. Je to jedna z nejkrásnějších pasáží Skutků apoštolů. Doporučuji vám, abyste si dnes vzali Bibli, Nový zákon, tedy 20. kapitulu [Skutků apoštolů] a přečetli si tuto Pavlovu řeč na rozloučenou se staršími Efesu, pronesenou v Milétu. Takto lze pochopit, jak se loučí apoštol a jak se dnes mají loučit starší a všichni křesťané. Je to překrásný text.

Pavel nabádá a povzbuzuje představené obce, o nichž ví, že je vidí naposled. A co jim říká? „Dbejte na sebe i na celé stádce.“ To je práce pastýře: bdít nad sebou a nad stádcem. Pastýř má bdít, farář má bdít, být na hliďce, kněží mají bdít, biskupové a papež mají bdít. Být bdělí, aby opatrovali stádce, a bdít také nad sebou, zpytovat svědomí a sledovat, jak pl-

ní tuto povinnost bdít. „Dbejte na sebe i na celé stádce, v kterém vás Duch Svatý ustanovil za představené, abyste spravovali Boží církve, kterou si získal vlastní krví svého Syna.“ (Sk 20,28) Tak promlouvá svatý Pavel. Po biskupech se žádá, aby byli maximálně nablízku stádcí, vykoupenému drahocennou Kristovou krví, byli ochotni bránit je před „vlky“ (v. 29). Biskupové mají být lidu nejbližší, aby jej opatrovali a chránili; nikoli odtržení od lidu. Když Pavel předal představeným Efesu tento úkol, odporoučí je Bohu a „slovu jeho milosti“ (v. 32), jež je v Církvi kvasem každého růstu a cestou svatosti, a vybízí je, aby jako on pracovali vlastním rukama a nebyli na obtíž druhým, podporovali slabé a osvojili si, že „blaženější je dávat než dostávat“ (v. 35).

Draží bratři a sestry, prosme Pána, ať v nás obnoví lásku k Církvi a pokladu víry, který opatruje, učini nás všechny spoluzodpovědnými v péči o stádce, a podporujme v modlitbě pastýře, aby prokazovali pevnost a laskavost Božského Pastýře.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)*

Hluboké Mašůvky – projít dějiny víry

Být svědkem, jak sv. Bernadetta klečí u Lurdské jeskyně před Pannou Marií, odtud se přesunout do Getseman, poté se dotknout mariánského zjevení v La Salettě. Prožít s Pannou Marií sedm bolestí i sedm radostí... to všechno je možné během jediného dne. Na moravském poutním místě Hluboké Mašůvky.

Obec

Hluboké Mašůvky jsou významnou historickou oblastí, mající kořeny až v mladší době kamenné. Alespoň o tom podávají svědectví archeologické nálezy v čele se slavnou hlubokomašůvec-kou Venuší.

První písemná zmínka je nicméně „mladší“, z roku 1220, kdy se o Mašůvkách píše v souvislosti se založením kostela v nedalekých Přiměticích. Další důležitá zpráva náleží letopočtu 1349. Tehdy obec patřila pod hrad Bukovina nedaleko Hostimi, dnes dochovaného jako zřícenina.

Obec leží v okrese Znojmo a zabírá rozlohu necelých 13 kilometrů čtverečních. Dnes bychom v ní našli téměř 900 stálých obyvatel, se kterými se po celý rok potkává velké množství poutníků.

Poutní místo

Četní návštěvníci míří na východ obce, k poutnímu areálu, jemuž dominuje kostel Navštívení Panny Marie. Chrám se nachází nad údolím, odpradávná nazývaným Svatoňovec a po staletí označo-

vaným jako posvátné. Nacházel se v něm totiž pramen Svatá studna.

K němu se váže pověst. Mnoho lidí se díky jeho vodě mělo zbavit vážných nemocí. Jako první zde našel milost muž jménem J. Krukensteinhauser. Není zaznamenáno, jakou nemocí trpěl, nicméně po čtyřtýdenním pobytu v Hlubokých Mašůvkách se na radu místních napil z pramene a uzdravil se. Stejně jako jeho nevlastní syn a další prosebníci.

Četná uzdravení věřící utvrdila v posvátnosti místa a o důležitosti postavit u něho svatostánek. Okolí tak bylo vykáceno a brzy zde vznikla dřevěná kaple. Patronku našla v Panně Marii Pasovské, již na obraze zvětšil neznámý malíř – z vděku, že se v Hlubokých Mašůvkách předtím uzdravil.

Jako první se o kapličku staral poustevník, který si vedle ní postavil obydlí.

Panna Maria de Foi

Ovšem největší rozmach zaznamenalo poutní místo až o mnoho let později. Zhruba od roku 1600 patřily Hluboké Mašůvky pod panství v nedalekých Jevišovicích. To v roce 1649 zakoupil hra-

bě Ludvík Raduit de Souches, významný maršál a obránce Brna proti Švédům. A patrně nejvýraznější osobnost v historii poutního místa.

Do jeho historie promluvil především roku 1680, kdy dřevěnou kapli nechal nahradit kamenným kostelíkem. U léčivého pramene také inicioval stavbu lázeňského domu. To nejcennější ale Hlubokým Mašůvkám daroval v podobě vzácné sošky Panny Marie de Foi.

Dřevo, ze kterého byla vyrobena, pochází z lesa u belgického města Foi nedaleko Lutychu. Roku 1609 zde byl poražen čtyři sta let starý dub. Při jeho prořezávání v něm objevili trojitou železnou mříž, obklopující dřevěnou sošku Panny Marie držící v náručí děťátko. Měl u ní být i svazek vlasů, podle zvyklostí uštířené dívky zaslibené Panně Marii.

Zatímco tato soška zůstala v kapli postavené na její počest, ze zmíněného dubu se zhotovily další, jimž ta nalezená posloužila jako vzor. Jedna z nich byla umístěna v jednom z belgických klášterů, kam hraběte de Souches přivedla třicetiletá válka.

V té době se hlásil k protestantům a klášter chtěl nechat vypálit. Představená ovšem naléhala, aby to nedělal, a za odměnu mu přislíbila sošku z posvátného stromu. Ludvík Raduit de Souches dar přijal a Pannu Marii nosil pod uniformou. Připisoval jí zázračnou moc a v těžkých bojích i roli ochránčiny.

Už jako katolík sošku v již zmíněném období věnoval Hlubokým Mašůvkám.

Běh času

Olomoucké biskupství povolilo, aby sošku věřící uctivali, a to v důležitém roce 1680. Další významná událost nastala o 21 let později, kdy pominula správa poustevníková a o místo se začal starat řádný kněz. První pocházel z řad premonstrátů z kláštera v Louce u Znojma.

O přizvání kněze se už nepřičinil Ludvík de Souches, ale jeho vnuk Karel. U něho se uvádí, že sám do Hlubokých

Mašůvek vykonal spoustu poutí, stejně jako další poutníci, kterých stále přibývalo. Jejich počet měl za důsledek, že roku 1744 se obydlí poustevníka přestavělo a rozšířilo, aby na jeho místě vznikla fara.

Ta patřila pod nedaleké Přímětice. Domov zde opět našli kněží z řádu premonstrátů z louckého kláštera.

Ovšem nejen šťastné události psaly historii Hlubokých Mašůvek. Běh času nás může dovést do roku 1783, kdy byl kostel, zahrnující několik skvostů, vykraden. Zbývající cennosti vzaly za své v roce 1811. Tehdy zemi postihl za vlády Františka I. bankrot, který měl být umenšován odváděním kostelního stříbra.

Lurdská jeskyně

Do dějin poutního místa se výrazným písmem zapsalo několik kněží. Například P. František Petr Poimon, poslední místní duchovní správce, než byly Mašůvky povýšeny na samostatnou farnost. Především o poutním místě zaznamenal první písemné zmínky. Za jeho působení, konkrétně v letech 1859–1863, vznikly také dřevěné kapličky křížové cesty, umístěné ve svahu jihovýchodně od kostela.

Za vlády Josefa II. byl loucký klášter zrušen a v roce 1885 se Hluboké Mašůvky osamostatnily. Prvním zdejším knězem se stal František Ferdinand Čiháček. Při jeho působení byla dřevěná křížová cesta přebudována na zděnou.

Jiný farář, František Nevosad, zase místo roku 1905 zvelebil pěti řadami lip. Veliký kus práce zde udělal také P. Jan Hanáček, zdejší farář, za jehož působení byl roku 1924 zakoupen nový zvon. Na Ma-

šůvky pamatoval i z pozice biskupského rady, kterým byl jmenován roku 1940.

Zásadní zásluhy jsou také připisovány P. Josefu Parmovi. V roce 1947 nechal obnovit křížovou cestu, a to do podoby zděných kapliček s výklenkem. Opravit nechal rovněž kostel a faru.

O rok později chtěl na poutním místě připomenout velké výročí 90 let od zjevení Panny Marie v Lurdech. Na počest této události zde inicioval vznik Lurdské jeskyně. Umístěna byla nedaleko Svatoňovce. Dne 10. října ji posvětil biskup dr. Karel Skoupý. Požehnání se dočkalo také 12 obrazů, které znázorňovaly poutní místa zasvěcená Panně Marii. Dnes je těchto obrazů již podstatně více, nacházejí se v nedalekém háječku nad Lurdskou jeskyní.

Přestavba

Rozsáhlá přestavba kostela a fary pod dohledem P. Josefa Parmy započala v roce 1949. Začalo se novou lodí a práce po-

kračovaly přístavbou věže. Vycházelo se z plánů architekta Teobalda Krátkého.

Posléze přibyla terasa s několika sochami českých světců. Nezapomnělo se ani na Svatou studnu, nad níž vyrostla kaple, včetně lunetové, biblické motivy obsahující kolonády. Mašůvky v tomto období došly také Boží hrob.

Roku 1953 byl ovšem P. Parma z Hlubokých Mašůvek přinucen odejít, a to do Chvalkovic u Vyškova. Tam o čtyři roky později také zemřel.

Ani poté však místo nepostihly zlé časy, tak typické pro dobu komunismu. Například roku 1975 kostel dostal sakristii a nové varhany. Z průčelí chrámu poutníky také začala vítat Panna Maria de Foi zpodobněná mozaikou, po stranách chráněná cherubíny.

Na Kalvárii byly instalovány nové kříže a k Lurdské jeskyni socha svaté Bernadetty.

Tradice poutí

Ačkoliv k úpadku nedošlo, doba po pádu komunismu je označována jako další nádech k životu. Místo zaznamenalo dal-

ší rozvoj, například farní zahradu obohatilo několik chatek.

Fara také dostala novou střechu, hlavní věž zase dvojramenný kříž. Co je ale nejdůležitější: naplno se opět rozvinula poutní tradice. Hned v roce 1990, konkrétně 3. srpna, se začalo s pravidelnými měsíčními poutěmi. Na ty často přijíždějí i biskupové.

Původci poutí byli P. Ludvík Tichý a děkan ze Znojma, P. Jindřich Bartoš. Vzor pro svůj záměr našli v rakouském poutním místě Maria-Rogendorf a v tamějších mariánských prvních sobotách.

Hlubokomašůvecké poutě zahajuje společná modlitba růžence, následuje mše svatá a poté adorace s prosbami poutníků. Hlavními cíli jsou oživení víry v kraji, prosby za duchovní povolání nebo laic-

ké spolupracovníky a v neposlední řadě za světový mír.

Z cyklu těchto poutí pak vyniká ta, která je označována za hlavní. Slaví se vždy první víkend v červenci. Ačkoliv se mnohdy koná ve stejný termín, ve kterém davy míří na Národní pouť na Velehradě, přijíždí sem mnoho aut i autobusů a přicházejí početné zástupy pěších.

Uvnitř chrámu

Poutní areál Hluboké Mašůvky je rozsáhlý a připomíná velké události dějin křesťanské víry. Přichází-li poutník od Mariánského náměstí, prolog k jeho putování může tvořit barokní kaple sv. Anny, dále barokní socha svatého Iva nebo socha svatého Jana Nepomuckého.

Před vstupem do kostela se nachází ještě socha sv. Vojtěcha, ve výklenku nad vstupem socha Krista a pod ním již zmíněná mozaika s Pannou Marií mezi dvěma anděly.

Přestože jsme na významném poutním místě, interiér chrámu může působit po-

korně a svým způsobem útulně. Vzezření skromností mu dává i uměřeně zdobený oltář. Na něm je sloupy obklopená zvětšená kopie slavné sošky Panny Marie de Foi. Sedm radostí Panny Marie je pak vyjádřeno nástropními freskami.

Srdce Panny Marie a Srdce Ježíšovo doplňují boční oltáře. Co se týče dalších soch světců, uvnitř se poutník setká i s matkou Panny Marie, sv. Annou, a Mariiným snoubencem, sv. Josefem, dále se sv. Marií Goretti či se svatými Tadeášem, Janem Boskem a Piem X.

Údolí

Minimálně stejně intenzivní zážitek prožijeme i v okolí kostela. Stále se zde můžeme setkat s připomínkou události v Lurdech. Do údolí je ve výklenku umístěn oltářík, o kousek výše zase sv. Bernadetta klečící před Pannou Marií.

Odtud se dá dojít ke klečícímu a modlicímu se Kristovi, znázorněnému ve chvíli jeho utrpení v Getsemanské zahradě. Poté nás čtrnáct zastavení provede již zmíněnou křížovou cestou, zakončenou kalvárií. Nutno uvést, že jako kostel s areálem nebo kapli sv. Anny na hlubokomašůveckém náměstí ji chrání status kulturní památky.

Nedaleko křížů se nachází Boží hrob, za ním další socha připomínající mariánské zjevení – tentokrát z 19. září 1846 ve francouzské La Salettě, což je v Mašůvkách znázorněno vypodobněním plačící Bohorodičky.

Sedmibolestná cesta

Na freskách v kostele je vyjádřeno sedm Mariiných radostí, v areálu zase jejich sedm bolestí, konkrétně sedmi kamennými kapličkami, vyplněnými obrazy z dílny Bedřišky Znojenské. Ta ve svém díle spojila bolest Bohorodičky s bolestmi, jaké zažívají lidé dnes.

Cesta byla vybudována v nedávných letech a posvěcena 21. září 2001 rukou znojenského děkana P. Jindřicha Bartoše. Spolu s ním ji světili i Mons. Michael

von Fürstenberg a P. Gerhard Walder. Kapličky vybudovali dobrovolníci a studenti z několika evropských států.

Patrony mají například v hasičích, zdravotnicích nebo ve stavitelích. Poutníky přivádějí k Památníku Osvobození.

Při putování areálem také nelze opomenout místo, kde se zdejší historie začala vlastně odehrávat. Povinnost chránit pramen před kroky četných návštěvníků má vodní kaple kruhového půdorysu. Doplněna je o skromnou kolonádu. Lunety, které obsahuje, připomínají poutníkům příběhy Starého i Nového zákona, týkající se vody.

Svatá studna

Budova nacházející se vedle schodiště, které poutníky přivádí zpátky ke kostelu, dříve sloužila jako lázeňský dům. Do něho byla od Svaté studny přinášena voda, která se následně ohřívala v dřevěných vanách, aby se v ní hosté mohli vykoupat. Činnost lázně ukončily roku 1866. Ještě na ně upozorňuje budova Lázeňského hostince, který poskytoval dřívějším hostům přístřeší.

Při cestě zpět ke kostelu po levé straně stojí za zhlédnutí i terasa se sochami několika českých světců a národních patro-

nů. Pocházejí z dílny Jana Tomáše Fišera. Konkrétně to jsou svatí Václav, Cyril, Metoděj, Prokop, Klement Maria Hofbauer a v neposlední řadě sv. Ludmila a sv. Anežka.

Když se od terasy obrátíme ke kostelu, na boční vnější zdi uvidíme pamětní desku. Připomíná P. Josefa Parmu a také architekta Teobalda Krátkého, tedy ty, kteří spolu s dalšími dokázali v malé obci vybudovat jedno z nejpozoruhodnějších a duchovně nejsilnějších poutních míst. Míst, kde můžeme naplno vlastní myslí pochopit význam toho, čím nás za běh světa obohatil samotný Bůh.

(Foto archiv Hana Dehnerová)

Abba, Otče

Milí čtenáři, vzpomínáte si ještě na rok 1999? Svátý papež Jan Pavel II. věnoval tento rok nebeskému Otci. V dopise kněžím napsal: „Velmi mi záleží na tom, abyste se ... cítili jedno s celou Církví, která nyní prožívá rok věnovaný Otci, rok, který je předzvěstí, že se zanedlouho skončí 20. století a zároveň druhé křesťanské tisíciletí.“ Ruku na srdce! Jsou dnes, po dvaceti letech, plody tohoto milostivého roku v našem vlastním životě a v Církvi viditelné?

V Ježíšově řeči na rozloučenou při poslední večeři ještě jednou náš Pán otevírá svoje srdce, když se modlí: „Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám jim je poznat, aby v nich byla láska, kterou jsi mě miloval, a já byl v nich.“ (Jan 17,26) Toto jméno je: Abba, Otec. Proto Ježíš přišel na tuto zemi, aby nás přivedl zpět k původní důvěrnosti dítěte s nebeským Otcem. Proto učil apoštolů v modlitbě oslovovat Boha jménem Otec. A všem, kdo prosí Otce o Ducha Svátého, přislíbil, že jejich modlitba bude vyslyšena. To mohl garantovat jen on, Syn, protože „Boha nikdo nikdy neviděl; jediný Syn, nakloněný k Otcově náruči, ten nám jej dal poznat.“ (Jan 1,18) Ačkoliv Ježíš slovy a skutky zjevoval Otce,

a dokonce mohl říci: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 14,9), dnes – žel – jen malá hrstka křesťanů má skutečně živý vztah k tomuto Otci. Křesťané sice vědí, že Bůh je Trojjediný, hovoří s Ježíšem a vzývají Ducha Svátého, dokonce se možná denně modlí modlitbu Otče náš, ale hluboký dětský vztah důvěry k nebeskému Otci má jen málokdo z nich.

Proto se v minulém století Bůh Otec zjevil italské mystičce Evženii Ravasio. Vzal na sebe dokonce lidskou podobu, aby skrze Evženii promluvil k celému lidstvu a dal najevo svoji lásku vůči jednomu každému osobně.

V případě takového mimořádného zjevení si oprávněně klademe otázku, zda skutečně pochází od Boha. Mons. Alexan-

dre Caillot, biskup z Grenoblu, inicioval zkoumání poselství a osoby Evženie Ravasio, což se dělo v průběhu deseti let. Ve svém závěrečném posudku napsal: „Není zde nic, co by vyvolávalo obavy, naopak, je to něco zcela nefalšovaného, pravého, co se plně shoduje s naukou víry. Velebím Otce za to, že uznal za vhodné vybrat si moji diecézi jako místo takového dojemného důkazu jeho lásky.“

Když se papež Pius XII. doslechl o matce Evženii, poslal k ní P. Girarda Matthieu, kněze, kterému důvěřoval, aby mu on zprostředkoval informace z první ruky. Když kněz čekal na matku Evženii, najednou ji spatřil na konci chodby, jak se přibližuje směrem k němu – vznášela se půl metru nad zemí a byla obklopena oslnující září, jež z ní vycházela. Tento zážrak Bůh učinil jako důkaz pravosti svého zjevení této vyvolené duši. Proto mají poselství dokonce imprimatur (schválení) tehdejšího generálního vikáře Jeho Svatosti pro Vatikánský městský stát, Petra Canisia van Lierdeho. Naprosto klidně a s otevřeným srdcem můžeme tedy přijmout slova našeho nebeského Otce, která nám sdělil skrze matku Evženii.

Matka Evženie Ravasio (1)

Bude to pravděpodobně vyhrazeno jedné z budoucích generací životopisců, aby sestavili rozsáhlejší a podrobnější životopis této výjimečné a charismatické osobnosti 20. století, a to se zřetelem na možné blahořečení anebo svatořečení Evženie Alžběty Ravasio. Díky novým pramenům z církevních archivů, které budou zpřístupněny, se potom dostane na světlo mnoho dosud skrytých faktů. Nám však zcela postačí existující biografické podklady, abychom mohli v krátkosti vykreslit život matky Evženie, této těžce zkoušené řeholnice, inspirované misionářky a jedinečné prorokyně nebeského Otce.

V odlehlém venkovském sídle své rodiny 4. září 1907 spatřila světlo světa Alžběta Ravasio. Bylo to v severoitalské provincii Bergamo, v městečku San Gervasio d'Adda. Když se narodila předčasně a nebylo jisté, zda přežije, hned ji pokřtili. Zámožné rodiny Ravasio si lidé v okolí vážili. Rodina nabyla svůj majetek chovem dobytka a bouřce morušového. Při bankrotu banky však všechno ztratili právě tehdy, když se narodila Alžběta. V této době nouze uložili drobné novorozenátko do dřevěné bedničky, kterou předělali na kolébku. Bettina,

jak říkali nejmladšímu dítěti rodiny, si ce žila, ale její vývoj nešel vůbec kupředu. Její matka Felicitas byla od porodu několik let nemocná, což své dceři podvědomě vždy vyčítala. S hněvem dávala Bettině pocítit svoji nevoli, bezdůvodně ji nadávala a často ji trestala a bila.

Zázrak Černé Madony

Naštěstí zde byl ještě hluboce zbožný dědeček a patron rodinného klanu, *nonno Piero*, jak mu všichni říkali. Každé ráno chodil na mši svatou a ke svatému přijímání. Hned po příchodu z bohoslužby

vzbudil čeleď a celou rodinu k ranní modlitbě a večer zase svolával malé i velké k modlitbě růžence, duchovní četbě a poznávání katechismu. Pohnut soucitem ke své vnučce, která jako čtyřletá ještě stále ležela ve své dřevěné škatuli a neuměla mluvit a ani se nehýbala, *nonno Piero* se rozhodl vykonat pouť na známé poutní místo *Sacro Monte di Varese* – na *Svatý vrch Varese*. Dorazil tam brzy ráno a úpěnlivě prosil Černou Madonu, aby jeho milovanou vnučku – tuto hromádku neštěstí – buď uzdravila, anebo ať si ji vezme do nebe. Ve stejný čas se doma k Bettině „kolébce“ přiblížila nádherná, vznešená dáma. Poprosila dítě, aby vstalo, pomohla mu s oblékáním a povzbudila je, aby běželo ke své matce. A ta se věru nestačila divit! Později se maličká Bettina znovu vyškřábala ze své dřevěné škatule a utíkala vstříc svému dědečkovi, který se vracel z poutě. *Nonno Piero* celý šťastný objal svoji vnučku. Jaký zázrak! V jediném okamžiku dokázala Bettina chodit, běhat, mluvit a zpívat! S rodiči pak vykonali děkovnou pouť k Panně Marii na

Palladium bude trvale vystaveno v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

Palladium země české, mariánský reliéf, který podle legendy po staletí ochraňuje český národ, se vrátí ze své dočasné úschovy v Praze zpět do Staré Boleslavi. Kardinál Dominik Duka ho 17. prosince v kapli Arcibiskupského paláce na Hradčanech předal proboštovi kolegiální kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi proboštu Liboru Bulínovi, kterého současně při slavnostním obřadu jmenoval Strážcem Palladia.

Ve Staré Boleslavi, nejstarším českém poutním místě, kde byl svým bratrem Boleslavem zavražděn český kníže Václav, byla aktuálně dokončena rekonstrukce baziliky Nanebevzetí Panny Marie. Věřící mohli poprvé kostel v jeho původní kráse obdivovat od první minuty po novoroční půlnoci, kdy zde byla slavena poutní mše svatá. V této bazilice bude Palladium země české nově trvale vystaveno.

„Hlavním účelem symboliky Palladia v dnešní době je ochrana naší země, aby v ní žili lidé, kteří si dokáží vážit svobody, lidé, kteří vědí, co to je tolerance, ne že jsou tolerovány jen moje názory, ale že mohou naslouchat a vést dialog s druhými,“ řekl kardinál Duka při předávání Palladia. Staroboleslavský poutní areál je nejstarším českým poutním místem a spolu s Pražským hradem nejstarším a nejpamätnější mímstém

českého státu. Nyní prochází nákladnou rekonstrukcí, která je hrazena převážně z dotací Evropské unie. Ta na opravy věnovala téměř 242 milionů korun, z nichž 125 milionů jde právě na rekonstrukci mariánské baziliky a zbytek na již probíhající opravu baziliky sv. Václava. Staroboleslavská kapitula má minimálně pěti-procentní účast a podle probošta Bulína ji to i tak zadluží až na dvacet let. V centru města má církev i řadu jiných objektů, které chce v budoucnu opravit. Sloužit by mohly i jako zázemí pro poutníky.

Rekonstrukce baziliky započala před dvěma a půl roky. Po celou dobu rekonstrukce byl kostel pro místní věřící i poutníky uzavřen. Podle probošta Bulína se v bazilice renovovalo v podstatě vše. Od opravy vnější fasády a střechy, přes repasi barokních varhan, opravy jejich stroje a modernizaci vzduchotechniky, renovaci veškerých povrchů stěn i podlah, obnovy zlacení, restaurace obrazů, soch až k zavádění moderní techniky, která zpříjemní dojem z pobytu v bazilice. „Zatímco dříve byla bazilika nasvícena 20 reflektory, dnes jich bude ke stovce,“ vysvětlil P. Bulín jen jeden z drobných detailů.

Poslední velkou renovací prošla bazilika v roce 1940, tedy v době 2. světové války. „Tehdy na renovaci měli naši před-

chůdci mnohem méně prostředků, například zlacení tedy jen překryli lakem. Ten paradoxně skryté zlacení konzervoval. Současná renovace tak mohla na mnoha místech využít původní materiál. Na jiných místech ho však restaurátoři doplnili plátkovým zlatem, a tak se bazilika na Nový rok před očima poutníků poprvé skutečně zaskví opět ve svém původním zlatém lesku,“ poznamenal P. Bulín.

Velkou novinkou bude trvalý výstav Palladia země české. To bylo dosud vystavováno jen výjimečně, při příležitosti velkých svátků. Po dobu rekonstrukce bylo dočasně umístěno v Praze na arcibiskupství, kde si ho probošt Bulín z rukou kardinála Duky převzal spolu s funkcí Strážce Palladia. Od nového roku pak je tento cenný mariánský reliéf, jehož historie sahá až ke sv. Metoději a který je údajně vyroben z tzv. korintské mědi, trvale umístěn a veřejně přístupný v boční kapli mariánské baziliky hned vedle oltáře. S ohledem na nedozírnou cenu Palladia, které je svým významem srovnáváno s korunovačními klenoty, bude kaple zabezpečena a přístupná tak bude jen s průvodcem.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Svatém vrchu, k *Madonně del Sacro Monte*. Při pohledu na milostivou sochu malíčká hned zvolala: „To je ta dáma, která mě oblékla!“ V té době jednou otec Carlo četl dětem příběhy z misii. Tehdy se mu Bettina svěřila: „Tati, říkám ti, až jednou budu velká, stanu se misionářkou!“

Avšak ještě předtím, než se to mělo stát skutečností, ji jako pětiletou čekal doslova nesplnitelný úkol, který ji dalece přesahoval. Když se totiž vdala Tereza, nejstarší z osmi sourozenců, a matka Felicitas byla jako těžce nemocná připoutaná na lůžko, všechny práce v domácnosti postupně připadly Bettině. Toto křehké děvče muselo uklízet, nakupovat a ve studené řece Adda prát prádlo svým bratrům. Jako jediné děvče v rodině měla Bettina pouze jedno privilegium: svůj vlastní pokojík. Ale právě to bylo pro ni největším utrpením: „Vždy jsem měla strach zůstat v no-

ci sama ... Tento pocit strachu mi zůstal až dokonce života, vždy když jsem byla v pokoji sama. Přesvatá Boží vůle to tak chtěla, že jsem byla v pokoji vždy sama, ... kromě dvou let v noviciátě a dvou let po věčných slibech ... Kolik strachu jsem si vytrpěla!“

Jedinou útěchou pro Bettinu byl dědeček Piero. Trpěl spolu s ní, když jí na ramena vložili takovou míru zodpovědnosti, jako by byla dospělá. On byl vlastně v jejím životě postavou otce, od něho se jí dostalo něžnosti a pochopení. Byl to především *nonno Piero*, kdo jako první formoval její krásný obraz o Otci. Všechny svoje duchovní poklady vléval do otevřené duše tohoto děvčete, takže i jako dospělá vzpomínala na jeho slova: „Dědeček mi jednou vyprávěl o víře:

»Ježíš je všude. Dbej na to, abys nešlapala po květech ani po lístcích, proto-

že je stvořil Bůh ... Využij všechno k Boží slávě ... a všechny svoje práce vykonávej dobře, protože Boží oko nad tebou neustále bdí ... Podívej se, Bettino, jak voda v řece Addě přitéká a teče dále ... Kdyby zůstala stát, stal by se z ní hnilý močál. Tak je to i s tvými utrpeními, slzami a boji: přicházejí a odcházejí. Dbej na to, abys u nich nezůstala stát. Všechno přejde. Všechno odevzdej Bohu ... Nedívej se na osobu, která ti způsobuje utrpení, všechno přijmi z Boží ruky. Nic se neděje náhodou. Bůh provází svoje stvoření krok za krokem. Zcela jistě to s námi myslí dobře, i když ne vždy rozumíme proč. Nenech se znechutit a odradit, krácej vždy kupředu a čekej, dokud utrpení nepřejde.“

(Pokračování)
Z *Vítězstvo Srdca 129/2019*
přeložil a upravil -dd-

Neděle 12. 1. 2020

6:05 Pro víta mundi: Slávo Král **6:45** Vezmi a čti: Prosinec 2019 **7:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (152. díl): Folklorní tančírna – Slezsko **8:30** Myanmar – Kačjinský stát: Prahne po míru **9:00** Večeře u Slováka: Svátek Křtu Páně **9:30** Mše svatá ze svátku Křtu Páně ze Sixtinské kaple, Vatikan [L] **11:15** Práce jako na kostele **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (88. díl) **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (19. díl): 70 let novodobé Číny **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Muzikanti, hrajte **14:00** Rozumět internetovým dětem **14:45** Dívám se kolem sebe **15:25** Dobrodružství před kamerou (5. díl) **16:35** Živě s Noe **17:45** V pohorách po horách (45. díl): Nad Maráskem – Brdy **17:55** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **18:00** Animované biblické příběhy: Eliáš **18:30** Průplav Božího přání **19:10** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **19:35** 50 let Boží milosti **19:50** Přejeme si ... **20:05** Chceme se vrátit domů **20:25** Koncert Naděje pro Irák: bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově **21:55** V souvislostech **22:20** Buon giorno s Františkem **23:15** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 13. 1. 2020

6:05 Pro víta mundi: P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský **6:50** Buon giorno s Františkem **7:45** Záliv svatých **8:45** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **10:10** Klapka (111. díl): Klapka s Jaroslavem Nyklem **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Až na konec světa **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Bol som mimo: Odtaz po tvojom – Denis Blah **15:35** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: Charles Whitehead – Zachee, pojď rychle dolů ... **17:05** Indie: Jeden **17:35** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medailka **18:35** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **18:40** Víra do kapsy: Jak poznám Boží vůli? **19:00** Danças Ocultas & Dom la Nena **19:35** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Dům nejen ze skla [L] **21:10** Terra Santa News: 8. 1. 2020 **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Kulatý stůl: Jak na výchovu **23:45** ARTBITR – Kulturní magazín (88. díl) **23:55** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (1. část) **0:45** Misionáři chudých **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 1. 2020

6:05 Pro víta mundi: Petr Chromčák **6:40** Pastýř na čluu **7:00** Koncert Naděje pro Irák: bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově **8:35** V souvislostech **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **10:00** Muzikanti, hrajte **10:25** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (1. část) **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **13:10** Mezi pražci (83. díl): Leden 2020 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrte metamorfózy **15:40** Lednický park vy-

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

pravuje **16:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (152. díl): Folklorní tančírna – Slezsko **17:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **18:00** Živě s Noe [P] **18:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů **18:40** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **18:45** Animované biblické příběhy: Eliáš **19:20** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2020 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít [L] **21:10** Řeckokatolický magazín (226. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Má vlast: Třebíč **23:10** Terra Santa News: 8. 1. 2020 **23:30** Světlo pro Evropu (19. díl): 70 let novodobé Číny **23:45** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (151. díl): Krojové inspirace napříč Slováckem **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 1. 2020

6:05 Pro víta mundi (1. díl): P. Anton Srholec **6:50** Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2020 **7:10** Noční univerzita: Charles Whitehead – Zachee, pojď rychle dolů ... **8:10** O zaniklé Karvině **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:20** V pohorách po horách (23. díl): Žakova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **10:30** Modlitba ve skle **10:55** Štětcem a pištálou **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Až já budu velká: Třebovický koláč 2017 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Bol som mimo: Štefan Esztergályos **15:35** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2020 **16:20** Koncert Naděje pro Irák: bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově **18:00** Živě s Noe [P] **18:35** S Hubertem do lesa: Fešák z bažantnice **18:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **19:00** Nigérie: Haleluja **19:30** Terra Santa News: 15. 1. 2020 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Večer chval (83. díl): Brno Worship [L] **21:20** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (2. část) **23:15** Generální audience papeže Františka **23:35** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **0:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (152. díl): Folklorní tančírna – Slezsko **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 1. 2020

6:05 Pro víta mundi (2. díl): P. Anton Srholec **6:45** Má vlast: Třebíč **7:45** Skryté poklady: Christian **8:15** Terra Santa News: 15. 1. 2020 **8:40** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Krize otcovství **10:55** S Hubertem do lesa: Fešák z bažantnice **11:15** Živě s Noe **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Světlo pro Evropu (19. díl): 70 let novodobé Číny **13:05** Muzikanti, hrajte **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L]

14:35 Misie naživo: S P. Antonem Odrobiňákem SDB **15:40** Velehradská zastavení: Díl 6. – Poutníci ze Slovenska **15:50** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 1. 2020 **16:25** Outdoor Films s Jaroslavem Jindrou (85. díl): Vtipálek s kamerou, který objel celý svět **18:00** Živě s Noe [P] **18:35** S Hubertem do lesa: Ušáci **18:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **19:00** Večeře u Slováka: 2. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2020 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Cvrlikání (74. díl) [L] **21:15** Vezmi a čti: Prosinec 2019 **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **23:45** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2020 **0:10** Buon giorno s Františkem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 1. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2020 **6:30** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **6:50** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (2. část) **7:55** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **8:45** ARTBITR – Kulturní magazín (88. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dům nejen ze skla **10:20** Egypt – Ať je požehnan Tvůj lid v Egyptě **10:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **10:55** S Hubertem do lesa: Ušáci **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jsem šťastný. I vy buďte šťastní! **13:20** Danças Ocultas & Dom la Nena **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka **15:30** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **15:50** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2020 **16:10** Andělka **16:50** Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Černý rytíř **18:45** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **18:55** Hlubinami vesmíru s Mgr. Jakubem Rozehnalem, 1. díl **19:40** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **19:50** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Dezinformace – jak a proč na ně? **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Krásné slovo otce Špidlíka (8. díl): O Janu z Jenštejna, Teologie zla a Meditace u moře. **23:05** Milion hostů **0:10** CampFest 2018 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 1. 2020

6:05 Pro víta mundi: Jan Špilár **6:45** Nededza **7:10** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **7:40** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **8:40** S Hubertem do lesa: Černý rytíř **8:55** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **9:00** Animované biblické příběhy: Eliáš **9:35** GOODWILLBOY IV. (7. díl) **10:15** V posteli POD NEBESY IV. (7. díl) **11:05** Víra do kapsy: Vyhoření **11:20** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:10** Zpravodajské Noeviny: 16. 1. 2020 **12:30** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **14:05** Terra Santa News: 15. 1. 2020 **14:25** Cvrlikání (74. díl) **15:35** Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít **16:35** V dobrém sa rozejdem: Rožnovské slavnosti 2019 [P] **18:05** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství **19:15** Světlo pro Evropu (20. díl): Sucho [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Poletuchy: Na skok do Štramberka [P] **20:50** V pohorách po horách (27. díl): Ďurkovec – Bukovské vrchy **21:00** FATIMA: Poselství Rusku [P] **21:45** Živě s Noe **22:55** Otče, odpouštím vám: Svědectví Daniela Pitteta **23:55** Noční univerzita: Charles Whitehead – Zachee, pojď rychle dolů ... **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 13. 1. o 16:05 hod.:
V škole Ducha

Max Kašparů: Vrátiť zmysel slovu láska.

Utorok 14. 1. o 16:30 hod.:
Serra: Stále vpred, nikdy späť 5/5 (dokument)

Svätá misia v Kalifornii sa naďalej rozrastá. Vďaka Božiemu zásahu, náhode? Historici to vidia rôzne. V tejto časti sa dozvieme, čo všetko pre úspech misie musel Serra obetovať a či sa toho nakoniec dožil.

Streda 15. 1. o 18:35 hod.:
Brat František: Veselé melódie (animovaný seriál)

Veselý Brat František nás naučí, ako môžeme oslavovať a chváliť Pána prostredníctvom hudby a spevu. Aké veľké požehnanie dostávame, keď máme srdcia a mysle naplnené chválou a oslavou jeho dobroty! Dozvieme sa, čo o tom hovorí Sväté písmo.

Štvrtok 16. 1. o 21:10 hod.: Hudobné pódium (Zbor Všetkých svätých z Užhorodu)

Starodávna duchovná hudba z obdobia 16., 17. st. v podaní zbo-

ru Všetkých svätých z Užhorodu, Šachty – umocnená atmosférou románskej rotundy a dobových kostýmov.

Piatok 17. 1. o 20:30 hod.: Dôkaz viery: Páter Pio

U mladého novica v kapucínskom kláštore sa postupne začínajú objavovať stigmaty. Prípada sa rozhodnú preskúmať a zveria ho významnej psychiatričke. Podrobným skúmaním a rozhovormi s mladíkom a rehoľníkmi sa sama presvedčí o nadprirodzenom pôsobení a zmení tak aj svoje vnímanie sveta.

Sobota 18. 1. o 20:30 hod.: Návrat don Camilla (film)

Don Camillo odchádza do exilu, zapadnutej horskej dedinky. Mesiečko sa zmieta v rôznych problémoch. Pomôcť si nevie ani Peppone a musí sa vydať za svojím úhlavným nepriateľom.

Nedeľa 19. 1. o 21:00 hod.: Medzi nebom a zemou

Tentokrát budeme viac medzi nebom ako medzi zemou, pretože hostom relácie bude významný slovenský astronóm Vojtech Rušin. Porozpráva nám najmä o nám najbližšej hviezde, Slnku. Moderuje Marián Gavenda.

BREVIÁR PRO LAIKY
11. – 18. LEDNA 2020

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 1.		PO 13. 1.		ÚT 14. 1.		ST 15. 1.		ČT 16. 1.		PÁ 17. 1.		SO 18. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	1754	1975	1653	1870		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	1755	1975	1653	1870		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1278	1418		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	1756	1977	1279	1418		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	1757	1977	1279	1418		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	1757	1977	1279	1418		
Závěrečná modlitba	263	291	1277	1416	847	951	862	967	878	984	1278	1417	1279	1419		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	1035	1155	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 11. 1.																
Hymnus	261	288	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	1760	1981	915	1024
Antifony	260	286	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	230	252	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	260	287	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	1763	1983	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	260	287	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	1764	1984	688	777
Prosby	261	287	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	1764	1984	918	1028
Záv. modlitba	263	291	263	291	1277	1416	857	961	872	977	888	995	1278	1417	689	778
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 12. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1–4.6–7

Ž 29(28),1–2.3ac–4.3b+9b–10

 Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34–38

Ev.: Mt 3,13–17

Pondělí 13. 1. – nezávazná
památka sv. Hilária

1. čt.: 1 Sam 1,1–8

Ž 116B(115),12–13.14+17.18–19

 Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť diků,*
Hospodine. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mk 1,14–20

Úterý 14. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9–20

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

 Odp.: 1a (*Mé srdce jáásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Mk 1,21b–28

Středa 15. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 3,1–10.19–20

Ž 40(39),2+5.7–8a.8b–9.10

 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 1,29–39

Čtvrtek 16. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 4,1–11

Ž 44(43),10–11.14–15.24–25

 Odp.: 27b (*Vysvobod' nás, Pane, pro svou lásku!*)

Ev.: Mk 1,40–45

Pátek 17. 1. – památka
sv. Antonína

1. čt.: 1 Sam 8,4–7.10–22a

Ž 89(88),16–17.18–19

 Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Ev.: Mk 2,1–12

Sobota 18. 1. – památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: 1 Sam 9,1–4.17–19; 10,1a

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mk 2,13–17

ROMÁNY

KRÁL DAVID
Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Františka Böhmová • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Strhující román o klíčové postavě biblických dějin. Ryšavého chlapce krásného vzhledu si Bůh prostřednictvím proroka Samuela povolá od stáda, jež jako nejmladší z osmi bratrů pásl pro svého otce. Proslaví se, když jako mladíček porazí nepřemožitelného obra Goliáše. David ale neprosul jen uměním bojovat. Chce ve svém životě klást na první místo Boha. Není bez hříchu, ale umí se pokořit před Bohem, litovat svých provinění a kát se. Básník i bojovník. Soudce i vrah. Král i Boží služebník. Louis de Wohl se soustředí na podstatné. Dokonale dávkuje napětí a ovládá umění náhlého střihu. Lahůdka pro literární labužníky.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 133x190 mm, 328 stran, 399 Kč*

PLNÁ SLÁVY
Bruce Marshall • Z angličtiny přeložil Jan Čep • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Církev je plná slávy i přes hříšnost a nedokonalost lidí, kteří se k ní hlásí. Její slávou je totiž Bůh, který skrze ni promlouvá k světu. To je poselství historického románu B. Marshalla, který zachycuje dobu od roku 1908, první světovou válku a počátek druhé. Prostřednictvím hlavní postavy – poctivého a charakterního kněze Edmunda Smitha – nahlížíme do života jeho skotské farnosti se všemi radostmi

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

a bolestmi. Otec Smith však ve všech náročných životních situacích obstojí.

Karmelitánské nakladatelství • Páté vydání, v KNA druhé Brož., 132x190 mm, 256 stran, 299 Kč

V BOTÁCH RYBÁŘOVÝCH
Morris West • Z angličtiny přeložil Jiří Zbořil • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Autor prorocky předběhl dobu, když ve své románové fikci z roku 1962 líčí zvolení papeže-Ukrajince, který strávil dvacet let v lágru na Sibiři. Papež Kiril se snaží vnést do Vatikánu svěží vítr evangelia, ale naráží na řadu překážek – i tam, kde by je nečekal. Podle knihy byl natočen slavný film *The Shoes of the Fisherman* (1968).

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 132x189 mm, 384 stran, 449 Kč*

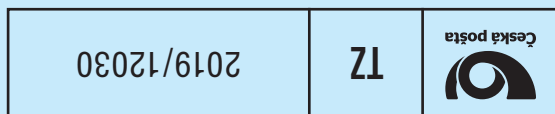
MODLÍME SE

NA ORLÍCH KŘÍDLECH O MODLITBĚ
Elias Vella • Ze slovenštiny přeložila Eva Mešková • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Tato kniha o modlitbě je sice jednou z mnoha, nechce se však omezit pouze na poskytnutí teologických informací. Autorovým záměrem je předat zkušenost s Ježíšem, „vátáhnout“ čtenáře do ní a umožnit jim, aby se s Ježíšem nově setkali.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 136x204 mm, 204 stran, 269 Kč*

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1